

Bakay Şükürov

(1976)

1976 yılında Narın ili, Atbaşı ilçesi, Ak-Muz köyünde doğdu.
Kırgız Millî Devlet Üniversitesi'nin Gazetecilik Fakültesi'ni bitirdi.

Şiirler

GÜL CANA ADAM

Kırañdağı kızıl gül üzülböğön,
Körkün buzup cel kütülböğön.
Emnegedir simbatı azıp ketti,
Büçürlörü bülünüp tüşüp birden.

Calbıragı caloorup ıylamsırap,
Can keyitip sumsayat cardam surap.
Cakşılıgım sen üçün uşul bulsun,
Carpın cazdım capcaşıl cüzün sılap.

Güldü taştap negedir kete albadım,
Küyüt basıp cüröktü ısıp kanım,
Gül tagdırı adamga okşoş eken,
Teñirdin kör arnagan tabışmagın.

Kızıl gülüm keteyin, soolubaçı,
Men özüñdön ketkenden ooru bastı.
Oylop catıp okşoşkon tagdırlardı,
...gül sıyaktuu adamda ömür azabı...?
Uşul suroo negedir tınçtıq berbeyt,
Cakşılıkka ötkör dep bergen caştı.

BALALIKTI SAGINAM

Balalıgım balday tattuu uçurum,
Keleçektin özüñ saptap uçugun.
Keyibe dep, kem bolbo dep çaşoodo,
Özüñ - başat, özüñ taptap uçurduñ.
Al ubaktar cırgal uçur turbaybı,
Eske kelbey kusalannu, muñ-kaygı.
Sanaa alıs, kursak açpay, köñül tok,
Tük tüşünböy bardı, cırgaldı.

Bala çağım - koşkun emi saginaar,
Caşoo bütpöyt colu uzak, dağı bar.
Bir kezdegi men öñdönüp dağı ele,
Bala bolup oynop cüröt cañılar.

Baştagıday dildegi çok tazalık,
İşten, sözden keede carga takalıp.
Kalgan kezde kettim baarın dep gana,
Bala bolup ketkim kelet çaşarıp.

ÇİÇEK VE İNSAN

Tepedeki kızıl çiçek koparılmamış,
Güzelliğini bozup yel beklenmeyen.
Nedendir güzelliği uçtu gitti,
Kökleri bozulup, dökülüp aniden.

Yaprağı yine de ümit edip ağlamaklı,
Yüreği burkup üzgün duruyor yardım isteyip.
İyiliğim senin için şu olsun,
Üzüntüsünü kovdum yemyeşil yüzünü okşayıp.

Çiçeği bırakıp nedense gidemedim,
Üzüntü kaplayıp yüreği ısınıp kanım,
Çiçeğin kaderi insana benziyormuş,
Tanrı'nın bak sunduğu bilmecesine.

Kızıl çiçeğim gideyim, solma ne olur,
Bana senden gittikten sonra illet çöktü.
Düşünerek yatarken benzeşen kaderleri,
...Çiçek gibi insanda da ömür azabı...?
Bu soru nedense huzur vermiyor,
İyilikle geçir deyip verilen yılları.

ÇOCUKLUĞU ÖZLÜYORUM

Çocukluğum bal gibi tatlı çağım,
Geleceğin kendin geçirip iğnesine ipini.
Üzülme deyip, eksikli olma deyip yaşamda,
Kendin kaynak olup, kendin büyütüp uçurdun.
O günler mutlu bir dönemmiş meğer,
Akla gelmeyip özlemek, üzüntü, dert.
Endişe uzak, karın acıkmayıp, gönül tok,
Hiç anlamayıp varı, yoğu, mutluluğu.

Çocukluk çağım, hoşça kal artık özlenecek,
Yaşam bitmez yolu uzak, daha var.
Bir zamanların beni büyüyüp şimdi,
Çocuk olup oynuyor yeniler.

Başlangıçtaki gibi gönüldeki yoktur temizlik,
İşten, sözden bazen uçurum ucuna gelip.
Kalan zamanda gittim hepsini söyleyip,
Çocuk oluvermek istiyorum gençleşip.